
1

בימי הביניים פונדקים השאירו על האש מרק אינסופי.

"כשבאו אורחים, הוציאו להם מנה מהסיר. בלילה הוסיפו לו עוד מים, עוף, קטניות, שורשים, מה שיש. למחרת הוציאו מנות לאורחים שבאו. השאירו את הסיר על האש. בלילה הוסיפו לו עוד. וככה הסיר נשאר על האש המון שנים, אפילו מאה".

"באמת?" שושי מרימה את עיניה מהספר. מביטה בי, לראשונה מאז הגעתי מהעבודה לפני שעתיים.

"באמת ובתמים. גם היום יש את זה. בתאילנד יש מסעדה שבה כבר עשרות שנים ברציפות עומד אותו מרק על האש".

"וככה הם לא צריכים אף פעם לשטוף את הסיר!" חדוי, ממקומה שליד הכיור, נלהבת מהרעיון. "כיף להם. אמא, אולי גם את תעשי תבשיל אינסופי? כל לילה תוסיפי כמה חתיכות עוף, בצהרים נאכל אותו, בערב תוסיפי לסיר - - -"

"לא!" עולה יללה מהסלון. "אמא, אל תעשי תבשיל אינסופי. אנחנו

רוצים אוכל חדש כל יום".

"אל דאגה", אני מרגיעה את המפונק התורן. "לא מכינה תבשיל אינסופי".

הוא נרגע וחוזר אל מערבל הבטון שלו.

חדוי בוהה בכיור. "שאריות חביתה דבוקות, עגבניה שפונפון מעך על הרצפה ולא ברור למה זרקו אותה לכאן במקום לפח, קליפות גזר שמישוהו מעצבן קילף לכיור, מקצף שלאה הקציפה בו קצפת ורודה, קערה של מיקסר עם שאריות - - "

"חדוה הימלבלוי", אני קוטעת אותה בחומרה, "ביקשתי ממך לשטוף את הכלים. לא לתאר לי איך הם נראים".

"זה מקל עליי", נאנחת חדוותי מעם הכיור, "לתאר את קורותיי וסבלי בזמן השטיפה - - למה לא שטפו את הבקבוק של פונפון בבוקר?! עכשיו יש בו גושים!"

"חדוי, עוד יבבה אחת ואני מחליפה לך תפקיד".

"מה התפקיד השני?" היא מתעניינת.

"לסדר את המגירה הראשונה".

"הו לא".

—

"הבלגן בבית הזה הוא כמו תבשיל אינסופי", מעדכנת אותי לאה בערב. "אנחנו מסדרות ומסדרות אותו, והילדים מוסיפים ומוסיפים לו, וככה הוא נשאר לנצח, משנה צורות וצבעים אבל לא עוזב".

"חחח". אני משועשעת. על הספה רובצת עטיפת במבה, כמו כרית

נוי חגיגית. מרימה אותה.

"זה לא מצחיק, אמא!" אומרת שיינדי, תאומתה. "חבל שאת לא מרשה לנו לחנך קצת את הילדים האלה. במקום ללמוד למבחן באלגברה, אנחנו צריכות להרים אוסף של קשקושים מהרצפה ומהשולחן. מי! שם! פה! את! השקית הזאת!"

המשפט האחרון מסתיים בנהימה מאיימת. איש אינו עונה. השקית, הלא היא שקית היצירה הביתית, מונחת בקצה שולחן הסלון. משוליה מטפטף משהו אדום, אולי צבע גואש שנשאר פתוח. על מפת הקריסטל נראות טביעות ידיים קטנטנות, אדומות. אני מבינה באיחור מאיפה הגיע הצבע לידי של פונפון, הלא הוא פינחס בן השנה ורבע. ראיתי שהידיים שלו אדומות כשרחצתי אותו.

לאה לוקחת מגבון ניקוי לח, מקרצפת את מפת הקריסטל. אני בודקת את תכולת השקית, מנסה למזער נזקים.

"זה נראה לך הגיוני, אמא!?" הבכורות שלי זועמות. "אנחנו לא יכולות לעבוד ככה לסדר כל ערב. חייבים לחנך אותם".

—

חיה הרצברג כתבה פעם שאישה לא 'מקפלת את הכביסה'. היא 'מקפלת מן הכביסה', כיוון שכביסות לעולם אינן נגמרות, רק מתחלפות. נראה לי שככה גם בבלגן. שעה שלמה בלילה נסדר מן הסלון. בצהריים שוב יזלגו אליו תיקים, מחברות, קלמרים, יצירות, גזירים וגזירות. ועטיפת במבה. איך אפשר בלי עטיפת במבה?

—

קוראים לי צביה, ואני אמא של שבעה ילדים נפלאים ובלגן מדהים אחד.

את הילדים אני משתדלת לגדל ואת הבלגן להקטין, לא תמיד זה הולך אבל לפחות לפעמים.

בספר הזה אתם תקראו את כל הטיפים שלא הועילו לי, אולי לכם הם כן יועילו, מי יודע. כמו כן תשמעו איך אנחנו מצליחים לשמור על שפיות ואף על עליזות, גם במצבנו הנוכחי.

בכל פעם ניקח פינה אחרת בבית או בחיים ולא נצליח לסדר אותה. או שנסדר ופונפון יפזר. או שנסדר ואז חני תצטרך תרמיל לטיול ומידנית וכובע, תהפוך את כל הארון בחזרה לסופת חול.

בין לבין נתמודד עם שלוש מתבגרות, שלושה בינוניים (מפונקים!!!) פעוט אחד שאוהב אלבומי מדבקות (חשוב להמשיך), ובעל איש-חיל, אופטימי נצחי, שחושב שאף אחד, מעולם, לא מת מקצת בלגן. גם לא מהרבה. ובאופן כללי מאמץ את שיטתו של ר' מנדל מקוצק, שכל העולם הזה לא שווה אפילו אנחה אחת.

עד שדורכים בלילה על קוביית לגו. אז, אפילו הוא מרשה לצעוק, כי זה כואב.